

Sygn. akt: I C 442/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: sędzia Juliusz Ciejek

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Kosowska

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2021 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. M. i R. M.**

przeciwko **W. Bankowi Spółdzielczemu z siedzibą w J.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 5.417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 442/20

UZASADNIENIE

Powodowie D. M. i R. M. w dniu 15 czerwca 2020 r. wnieśli pozew przeciwko W. Bankowi Spółdzielczemu z siedzibą w J. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci Bankowego Tytułu Egzekucyjnego wydanego w dniu 2 sierpnia 2013 r. przez W. Bank Spółdzielczy z siedzibą w J. nr (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 23 sierpnia 2013 r. postanowieniem Sądu Rejonowego w O. sygn. akt X (...), w części, tj. w zakresie następujących kwot:

- 4.400 zł tytułem należności głównej,

- 129.752,97 zł tytułem odsetek według stanu na 15 czerwca 2020 r.

Nadto domagali się zasądzenia na ich rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podali, że w oparciu o wskazany wyżej tytuł wykonawczy wszczęto i prowadzono postępowanie egzekucyjne, które zostało zawieszona w 2015 r., a następnie na wniosek wierzyciela umorzona w 2018 r. W ocenie powodów umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela wywołuje skutki jak przy cofnięciu pozwu, a zatem wszczęte i prowadzone postępowanie egzekucyjne nie spowodowało przerwania biegu przedawnienia roszczenia objętego tytułem wykonawczym. Wierzyciel ponownie wystąpił z wnioskiem egzekucyjnym w 2020 r. Zdaniem powodów w prowadzonym obecnie postępowaniu egzekucyjnym wierzyciel dochodzi przedawnionych należności, albowiem termin przedawnienia wynosi trzy lata od dnia 23 sierpnia 2013 r. (data nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu), a złożony w 2013 r. wniosek egzekucyjny nie przerwał skutecznie biegu przedawnienia. Roszczenie pozwanego w ich ocenie przedawniło się zatem z dniem 23 sierpnia 2016 r. (pozew k. 6-10v).

Pozwany W. Bank Spółdzielczy z siedzibą w J. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie solidarnie od powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniósł, że podstawą zawieszenia egzekucji w 2015 r. były wzajemne ustalenia pozwanego z dłużnikiem głównym, a nie bezczynność wierzyciela. Wskazał, że powodowie nie kwestionowali w 2018 r. podstaw prawnych wydanego wówczas postanowienia o umorzeniu egzekucji, które jest prawomocne i wiąże sąd oraz inne organy. Ponadto pozwany wskazał, że brak jest analogii jeżeli chodzi o przepisy dotyczące cofnięcia pozwu i cofnięcia wniosku egzekucyjnego powołując się w tym względzie na liczne orzecznictwo (k. 161-165).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 stycznia 2011 r. zawarta została pomiędzy pozwanym W. Bankiem Spółdzielczym z siedzibą w J. a powodem D. M. i jego bratem T. M. umowa o przystąpieniu do długu. Na mocy zawartej umowy w celu zabezpieczenia kredytu powód przystąpił do długu obejmującego sumę kredytu zaciągniętego przez T. M. wraz z odsetkami i kosztami.

Odrębną umowę o przystąpieniu do tego długu zawarła w dniu 24 lutego 2011 r. z pozwanym W. Bankiem Spółdzielczym z siedzibą w J. także powódka R. M..

(dowód: umowa o przystąpienie do długu k. 11-11v, (...) k. 12, zeznania powodów k. 194v-195; bezsporne)

W dniu 2 sierpnia 2013 r. pozwany W. Bank Spółdzielczy z siedzibą w J. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) wobec powodów: R. M. i D. M. obejmujący zobowiązanie w łącznej kwocie 191.322,21 zł (17.840 zł z tytułu zaległych rat, 173.332,21 zł z tytułu odsetek, 50 zł za wystawienie tytułu oraz 100 zł koszt upomnień).

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny k. 12-12v; bezsporne)

W dniu 23 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy w O. nadał wskazanemu wyżej bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w sprawie o sygn. akt X (...), na rzecz W. Banku Spółdzielczego z siedzibą w J. przeciwko dłużnikom R. M. i D. M. klauzulę wykonalności co do kwoty 17.840 zł wraz z odsetkami, kosztami i opłatami wynikającymi z tego tytułu, lecz nie więcej niż do kwoty 2.000.000 zł, do której dłużnicy poddali się egzekucji.

(dowód: postanowienie k. 13-13v; bezsporne)

W dniu 26 września 2013 r. do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w O.J. B. wpłynął wniosek pozwanego o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec powodów w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Wniosek nadany został listem poleconym w dniu 25 września 2013 r.

Komornik pismem z dnia 26 września 2013 r. zawiadomił powodów o wszczęciu egzekucji na podstawie ww. tytułu wykonawczego.

W toku postępowania dokonano zajęcia emerytury powódki R. M. oraz wynagrodzenia za pracę D. M..

W dniu 3 sierpnia 2015 r. do akt sprawy egzekucyjnej wpłynął wniosek wierzyciela o zawieszenie postępowania na okres trzech miesięcy.

Postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2015 r. postępowanie egzekucyjne zawieszono na podstawie art. 820 k.p.c.

W dniu 30 kwietnia 2018 r. do akt sprawy egzekucyjnej wpłynął wniosek wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego.

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2018 r. Komornik Sądowy podjął i umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c.

(dowód: dokumenty w aktach sprawy egzekucyjnej (...): wniosek z zał. oraz z potw. nadania k. 1-7, zawiadomienie k. 8-9, zawiadomienie o zajęciu k. 16-17, k. 40, wniosek o zawieszenie k. 47, postanowienie o zawieszeniu k. 51, wniosek o umorzenie k. 73, postanowienia o umorzeniu k. 75-76v; dokumenty w aktach niniejszej sprawy: kopie postanowień k. 14-16, k. 171-171v, k. 173-173v)

Pismem z dnia 30 stycznia 2020 r. pozwany wezwał powodów do spłaty zadłużenia wynikającego z bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) łącznie w kwocie 139.024,30 zł pod rygorem wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

(dowód: pismo wraz z potwierdzeniem nadania i doręczenia k. 174-176)

W dniu 11 marca 2020 r. do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w O. T. R. wpłynął wniosek pozwanego o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec powodów w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) zaopatrzone w klauzulę wykonalności. Wniosek nadany został listem poleconym w dniu 9 marca 2020 r.

Komornik pismem z dnia 12 marca 2020 r. zawiadomił powodów o wszczęciu egzekucji na podstawie ww. tytułu wykonawczego.

(dowód: dokumenty w aktach sprawy egzekucyjnej (...): wniosek k. 1-1v, bankowy tytuł egzekucyjny k. 12, zawiadomienia k. 18-22v, dokumenty w aktach niniejszej sprawy: kopie pism k. 17-22v, kopia tytułu k. 172-172v)

Pismem z dnia 23 marca 2020 r. powód D. M. zwrócił się do pozwanego banku o wycofanie wniosku egzekucyjnego wskazując na swoją trudną sytuację rodzinną i finansową. Zaproponował spłatę zadłużenia w kwocie 500 zł miesięcznie.

(dowód: pismo k. 206)

W odpowiedzi na wniosek powoda pozwany Bank pismem z dnia 9 kwietnia 2020 r. zaproponował zawarcie umowy ugody pozostawiając powodowi do wyboru dwa warianty: spłatę zobowiązań w ratach miesięcznych w kwocie po 1.000 zł na okres 10 lat (kwota całkowitej spłaty 120.000 zł) bądź jednorazową spłatę kwoty 80.000 zł w terminie 30 dni od dnia zawarcia ugody z jednoczesnym zwolnieniem ze spłaty pozostałej kwoty (52.233,36 zł).

(dowód: pismo pozwanego k. 207-208)

Powód D. M. w odpowiedzi na stanowisko pozwanego w dniu 14 kwietnia 2020 r. oświadczył, że nie wyraża zgody na ugodę na warunkach zaproponowanych przez bank.

(dowód: pismo k. 209)

Sąd zważył, co następuje.

W świetle ustalonych okoliczności faktycznych sprawy powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na brak przesłanek z art. 840 k.p.c., wobec nieprzedawnienia roszczenia pozwanego banku.

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone do akt sprawy, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała, a nadto na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach postępowań egzekucyjnych toczących się z udziałem stron w sprawach:(...)i (...).

Zgodnie z art. 840 § 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1)przeciży zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne, a także na zarzucie potrącenia,

3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Powództwo opozycyjne z art. 840 k.p.c., jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem i w konsekwencji musi być oparte na przyczynach materialnoprawnych, a mianowicie na podstawach wymienionych szczegółowo w paragrafie 1 punktach 1-3 przytoczonego artykułu. Istotą powództwa przeciwegzekucyjnego jest bowiem wykazanie, że sam tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy. Samo roszczenie zmierza zaś do uchylecia wykonalności tego tytułu wykonawczego. Co natomiast wyraźnie należy zaznaczyć, to to, że takie powództwo nigdy nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym lub natychmiast wykonalnym orzeczeniem sądowym. Zatem by żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenia dłużnik winien powołać się na podstawy określone ściśle w przepisach art. 840 § 1 pkt 1-3 k.p.c., co powinno znaleźć swój wyraz w sformułowaniu żądania pozwu.

Powodowie podnosili, że wierzyciel dochodzi we wszczętym postępowaniu egzekucyjnym przedawnionego roszczenia. Niewątpliwie przedawnienie jest zdarzeniem, wskutek którego roszczenie nie może być egzekwowane (staje się zobowiązaniem naturalnym). Jednakże w niniejszej sprawie zarzut ten nie był zasadny, albowiem nie doszło do przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym wydanym przeciwko powodom.

Zgodnie z art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd przedawnia się z upływem 6 lat; jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe bądź jest ono związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, to roszczenie przedawnia się z upływem 3 lat.

Ustanowienie w przytoczonym przepisie terminu przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej stanowi odstępstwo od ogólnej zasady, zgodnie z którą termin przedawnienia wynosi lat sześć. Jednakże dla zastosowania tego wyjątku ustawa wprowadza wymaganie, aby określone roszczenie, które przysługuje podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą, pozostawało „w związku z działalnością gospodarczą”. Niewątpliwie roszczenia banku wynikłe z udzielenia choćby kredytu są roszczeniami związanymi z prowadzoną działalnością gospodarczą (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2003 r., (...), opublikowano: OSP (...), oraz z dnia 30 stycznia 2007 r. (...), opublikowano: LEX nr 276223), a zatem roszczenia banku ulega przedawnieniu z upływem lat trzech.

Zgodnie z treścią przepisu art. 120 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia wymagalności roszczenia. Gdy zaś wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Kodeks cywilny nie definiuje pojęcia wymagalności, ale w doktrynie przyjmuje się zgodnie, że należy rozumieć przez to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek następuje w chwili, w której wierzytelność zostaje uaktywniona

W niniejszej sprawie termin przedawnienia roszczenia wynikającego z bankowego tytułu egzekucyjnego należy liczyć od dnia wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, gdyż od tego momentu pozwany mógł wystąpić z

wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego (art. 120 § 1 zd. 2 k.c.). Postanowienie wydane zostało w dniu 23 sierpnia 2013 r.

Następnie bieg terminu przedawnienia został przerwany poprzez złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, co miało miejsce w dniu 25 września 2013 r. (k. 7 akt (...)). Przez czas trwania tegoż postępowania termin przedawnienia, stosownie do art. 123 § 1 pkt 1 k.c. nie biegł, rozpoczynając swój bieg na nowo, zgodnie z art. 124 § 1 k.c., od dnia uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu egzekucji (postanowienie wydane w dniu 15 czerwca 2018 r.).

Kolejne przerwanie biegu terminu przedawnienia nastąpiło w dniu 9 marca 2020 r., kiedy to wierzyciel ponownie wystąpił z wnioskiem egzekucyjnym (k. 11 akt (...)).

Wskazać należy, że we wskazanych okresach między datami rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, a jego przerwaniem, nie upłynął trzyletni termin przedawnienia roszczenia. Oznacza to, że w momencie wystąpienia ponownie z wnioskiem egzekucyjnym w 2020 r. roszczenie pozwanego jako wierzyciela nie było przedawnione.

Powodowie próbowali wykazać, że toczące się w okresie od 2013 do 2018 r. postępowanie egzekucyjne nie skutkowało przerwaniem biegu terminu przedawnienia co oznaczałoby, że przedawnienie nastąpiło z dniem 23 sierpnia 2016 r., tj. z upływem trzech lat do dnia wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Wskazywali, że skoro wierzyciel wystąpił w 2018 r. o umorzenie postępowania, to rodzi to tożsame skutki jak cofnięcie pozwu z art. 203 § 1 k.p.c. Zgodnie bowiem z art. 203 § 2 k.p.c. pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. W ocenie powodów w toku postępowania egzekucyjnego cofnięcie wniosku o wszczęcie egzekucji wywołuje tożsame skutki jak cofnięcie pozwu na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. Sąd nie podziela tego stanowiska. Przyjęcie takiej konstrukcji oznaczałoby bowiem, że umorzenie postępowania w oparciu o wniosek wierzyciela niweczy przerwanie przedawnienia spowodowane jego wszczęciem.

W ocenie Sądu taka argumentacja nie zasługuje na podzielenie. Zainicjowanie przez wierzyciela postępowania egzekucyjnego w 2013 r. skutkowało zajęciem świadczeń przysługujących powodowi z tytułu emerytury (w stosunku do powódki) oraz wynagrodzenia za pracę (w stosunku do powoda). Wierzyciel w 2015 r. z wnioskiem o zawieszenie, co podyktowane było ustaleniami poczynionymi przez wierzyciela z dłużnikiem głównym w zakresie spłaty zadłużenia. Ostatecznie wierzyciel wystąpił z wnioskiem o umorzenie w 2018 r., bowiem zadłużenie spłacane było z majątku dłużnika głównego. Powyższe okoliczności potwierdził sam powód zeznając „kontaktowałem się z bankiem zaraz jak tylko dostałem informację o zajęciu. Wówczas bratowa przejęła część długu tzn. zaczęła spłacać, a bank wtedy przestał egzekwować od nas, aż do marca 2020 r. kiedy to bratowa przestała płacić” (k. 194v). Prowadzone przez organ egzekucyjny czynności od 2013 r. w stosunku do powodów miały na celu wyegzekwowanie należności, natomiast w związku z tym, że bank uzyskał możliwość zaspokojenia się z majątku dłużnika głównego, to wystąpił z wnioskiem o zawieszenie, a następnie o umorzenie egzekucji w stosunku do powodów jako osób które przystąpiły do długu. Dopiero gdy dłużnik główny zaprzestał regulowania zadłużenia, bank ponownie wystąpił z wnioskiem egzekucyjnym przeciwko powodowi. Nie sposób zatem przyjąć, że działania wierzyciela miały charakter jedynie pozorny, a sam wierzyciel pozostawał bierny w trakcie postępowania. Jak wynika z akt sprawy egzekucyjnej, już po wydaniu postanowienia o zawieszeniu wierzyciel jeszcze dwukrotnie składał wnioski o przedłużenie okresu zawieszenia. W tym czasie bowiem wpłat dokonywał dłużnik główny, nie było zatem potrzeby prowadzenia egzekucji w stosunku do powodów, jako osób, które przystąpiły do długu.

Wedle koncepcji powodów złożenie wniosku egzekucyjnego, a następnie jego wycofanie ma być równoważne w skutkach jak cofnięcie pozwu. Wniesienie pozwu, o ile nie doprowadził on do wydania merytorycznego orzeczenia, nie stanowi czynności przerywającej bieg przedawnienia z uwagi na wyraźną regulację w tym przedmiocie (art. 203 § 2 k.p.c.). W ocenie Sądu uznanie za zasadne stanowiska powodów byłoby to sprzeczne z ratio legis art. 123 § 1 pkt 1 k.c., w którym ochronie poddano wierzyciela dbającego o swoje interesy i podejmującego czynności obiektywnie zmierzające do realizacji jego roszczenia. Ponadto, gdyby zastosować tę konstrukcję do postępowania egzekucyjnego,

to wierzyciel musiałby zwrócić wszystkie wyegzekwowane przed umorzeniem środki, co byłoby sprzeczne z istotą tego postępowania.

Powodowie podnosili ponadto, że w ich ocenie jako podstawę prawną umorzenia organ egzekucyjny winien wskazać nie art. 825 pkt 1 k.p.c., ale art. 823 k.p.c., albowiem postanowienie o umorzeniu wydane zostało po upływie roku od daty zawieszenia. Zgodnie natomiast z treścią obowiązującego do 7 września 2016 r. art. 823 k.p.c. postępowanie egzekucyjne umarza się z mocy samego prawa, jeżeli wierzyciel w ciągu roku nie dokonał czynności potrzebnej do dalszego prowadzenia postępowania lub nie zażądał podjęcia zawieszonoego postępowania. Termin powyższy biegnie od dnia dokonania ostatniej czynności egzekucyjnej, a w razie zawieszenia postępowania - od ustania przyczyny zawieszenia.

Sądowi Okręgowemu w niniejszym składzie znane jest ugruntowane już w orzecznictwie stanowisko, że umorzenie egzekucji z mocy prawa na podstawie art. 823 k.p.c., powoduje, że z wnioskiem o wszczęcie egzekucji przestaje być łączony skutek polegający na przerwaniu biegu przedawnienia roszczeń wskazany w art. 125 § 1 k.c., a tym samym przedawnienie roszczeń należy liczyć tak jakby nie nastąpiła przerwa biegu przedawnienia spowodowana złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Pogląd ten nie ma ono jednak zastosowania w przedmiotowej sytuacji. Gdyby podstawą umorzenia postępowania egzekucyjnego w sprawie (...) był art. 823 k.p.c., to należałoby rozważyć na gruncie niniejszej sprawy, czy faktycznie wszczęcie postępowania egzekucyjnego w 2013 r., a następnie jego umorzenie nie spowodowało przerwania biegu przedawnienia w stosunku do powodów. Niemniej z treści prawomocnego postanowienia z dnia 15 czerwca 2018 r. wynika, że Komornik Sądowy podjął i umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. Podstawą umorzenia był bowiem wniosek wierzyciela. Powodowie, jako dłużnicy w toku postępowania egzekucyjnego w sprawie (...) nie występowali z wnioskiem o umorzenie egzekucji na podstawie art. 823 k.p.c., nadto nie kwestionowali podstawy prawnej postanowienia o umorzeniu postępowania, bowiem nie zostało ono przez nich zaskarżone. W ocenie Sądu nieuprawnione jest zatem aktualnie twierdzenie, że organ egzekucyjny winien był umorzyć postępowanie w oparciu o art. 823 k.p.c., a skoro uczynił to w oparciu o inną podstawę to i tak postępowanie umorzyło się z mocy prawa i nie doszło do przerwania biegu przedawnienia. Takie stanowisko byłoby krzywdzące w stosunku do wierzyciela, który działał w zaufaniu do instytucji publicznej, jaką jest organ egzekucyjny, w tym wypadku komornik. Wierzyciel ma prawo zakładać, że postępowanie egzekucyjne jest prowadzone prawidłowo, a zatem nie poniesienie negatywnych skutków działań organu egzekucyjnego. Tym samym nawet zakładając, że organ mógł wcześniej umorzyć postępowanie na podstawie art. 823 k.p.c., to fakt że tego nie uczynił nie może tworzyć negatywnych skutków dla wierzyciela.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd uznając, że nie nastąpiło przedawnienie roszczeń banku, jako jedna z przesłanek opisanych w art. 840 § 1 k.p.c., powództwo oddalił, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1, 1¹, 3, 4 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Wobec tego, że powodowie przegrali sprawę w całości, zobligowani są zwrócić pozwanemu wszystkie poniesione przez niego koszty niezbędne do celowego dochodzenia przez niego praw i celowej obrony. Wyraźnie, bowiem należy wskazać, że zwolnienie od kosztów sądowych zgodnie z art. 108 u.k.s.c. nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Jeśli zaś chodzi o skład tych kosztów to wchodziło w nie jedynie wynagrodzenie reprezentującego pozwanego profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 265) wraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa.